

23.2.69, יום א'

ביקר אצלי שנית הרופא ח. קובריין. לאחר שבדק אותי אמר לי שאיני צריך לטיפול בחצי סבריא /לא בפיזיותרפיה ולא במרחצאות ולא בנשיפה - אינהלציה -) אחרי יום הששי. עלי להישאר עוד שני ימים במבריא כדי שאראה כיצד אני מרגיש (והוא אולי יבוא לבקרני שלישיה) וביום ב' אוכל לשוב לשדה-בוקר.

שלחתי מכתבים למאיק גבאי במבריה ולקבוץ כפר גלעדי שממני צרכי ריפוי לא אוכל להשתחף ביום האבל להדובי כלכותה (בגדר) ביום ד', ולא אוכל לבוא לכנס הנערך בכפר גלעדי ביום ג'.

שלחתי לארץ תוסמת למרק סיכומים (תולדות הכדינה וחיים הודיע לי שארז עוד יספיק להכניס לספר).

26.2.69, יום ב'

אמבול בא הנה הנשיא עם רעייתו. הוא השתכן בחדר בקומה הראשונה שמסיד התאכסעתי בו. הבוקר נקראתי אליו. ירדתי מיד - והוא אמר שהודיעו לו טליווניה שאשכול מת. בעשר הודיעו על כך גם ברדיו. הוא שאל אותי אם אסע לירושלים - הוא יוצא לירושלים עם רחל, - אמרתי לו - שאיני יכול לעזוב

את הרמזי במרחצי מבריה. במובן אישי אני מצטער על מותו

חסוי

[use] שזה סיפר לי שבולדה בחנה לו לקרוא

חסוי

מכתבי אליה.

אחמול באו אצלי שני סופרים: צרפתי בשם דומיניק לאפייר, ואמריקני בשם לארי קולינס, הם הביאו לי ספרם בחרגום עברי "האם מרים בוערת?"¹ הם רוצים לכתוב ספר על שנים-שלושת החדשים הראשונים של מלחמת העצמאות וביקשו ממני זכרונות. משיחתי נוכחתי שהנם בקיאים בהיסטוריה שלנו בארץ יותר מכל איש שאני מכיר. כשאני הזכרתי איזו שם או איזה מעלה – מיד אמרו מיהו האיש.

2.3.69, יום א'

בצהרים בא אצלי דר. קוברין. אמרתי לו שהיו לי שני פגעים: כאב בגב ובשרירים – זה כמעט עבר; דבר שני – נזלת וליחה – לא חל כל שנוי לסובה. אמר לי הרופא: בענין הנזלת חתיעץ עט רופא מומחה לאף, ואשר לשאר – כעבור שבועיים – הכל יעבור ולא ישאר זכר. אחרי טיפול בחמי טבריה דרושים עוד שבועים עד שהכאב נעלם לגמרי.

אח"צ חזרתי לחל-אביב. כשיצאתי עם אהרון "לצעוד" – נפגשנו עם סכונית שבה מי שהיה שר החוץ בקנדה שבא ללוויה של אשכול. הוא לווה אחי עד קצה המדרכה (משם נסענו דרך יבנאל לחל-אביב) ואמר לי: בדורי היו שני אנשים גדולים:¹ נהרו ואתה. אמרתי לו: אל תסמוך על העתונים.

התחלתי לענות על מכתבים שמונחים אצלי כבר שבועות.